

naša zvezda

Iz smrti v življenje

V pričakovanju poslednjega dne živimo. Vseeno, ali mislimo nanj ali ne. Zapisani smo smrti in življenju, ki sta v naših rokah, dokler še razpolagamo s svojo svobodno voljo, dokler ne pride On, o katerem skrušeni poslušamo, ko stojimo črno oblečeni ob katafalkih: qui venturus es, iudicare saeculum per ignem . . .

Sleherni se zgrozi ob pesmi, ki spremlja človeka v onostranstvo. Blagoslovljen je tak trenotek, zakaj človek se v njem zavé svoje ničnosti, preleti svoj vek in kar je smatral, ko se je ravnal po svetu, za premagano stališče, se mu obudi v duši kakor iskra pod pepelom in se vname v ogenj, ki žgoče boli vse dotlej, dokler niso računi hiševanja urejeni.

Pričakovanje poslednjega dne . . .
Sekularno pričakovanje . . .

Od začetka do konca dni ga doživlja posameznik.

Tudi narodi, tudi človeštvo ga doživlja.

Mlada Cerkev ga je doživljala veselo in v sladkem upanju plačila, ko je tekla njena kri v potokih. Prišel je tedaj Kristus, a ni sodil. Z ognjem ljubezni je objel svet in rasel in živel v njem v skrivnostno nedoumno občestvu in v posamezniku.

Neskončno dober je rasel.

Nepojmljive milosti deleč, je rasel.
Ljubezen hoteč, je rasel.

Šli so dolgi vek in duh teme je priklenil človeka na svet, zastrel mu sonce in ga omamil. Človek se je oddaljeval Neskončno Dobremu, Nepojmljivo Milostnemu in Ljubezen Hotečemu.

Ob prelomu vekov se je človeštvo ovedelo in se spomnilo Nanj — nič več v svetu, veselim pričakovanju. Groza ga je sprehajala in strah ga je prevzemal in v trenutkih, o katerih je mislilo, da so poslednji, se je trkalo na prsi in se spovračalo k Bogu.

Čas ni preminul.

»Bog je dober in njegovo usmiljenje je neskončno.« je pomislil človek in zaživel je spet svetu, ki je od veka do veka rasel v modrosti in menil, da jo odkriva in zajema po svoji moči.

In prevzeli so se modri sveta in ponovili so besedi prvega upora: »Non serviam!«

Ne bom služil! Nikomur ne bom pokoren, nego svojemu duhu, človeškemu umu, ki hoče vse in bo zmogel vse! V dognanju vsega, vsega, kar je bilo, kar

je in kar utegne biti, je rešitev, je popolnost, ki umiri človeka in ga osreči, ko ga reši skrbi in strahu pred neznanim, nepojmljivim in neslutnim . . .

In človek je rasel v modrosti sveta, poglobljajoč se v tajne stvarstva in ugotavljajoč zakone materije in njeno bit, je tonil v njej in tone, sam sebi bog. Apokaliptična znamenja mu niso več mar, sekularno pričakovanje ga ne vznemirja, zakaj na sončna leta je preračunal, kdaj bodo svetovi spremenili svoj red in bo naš neznatni planet Zemlja dovršil in izpolnil svojo nalogo in izginil in se strnil v vsemiru z novim planetom, z novo zvezdo . . .

Iz stvari v stvar, iz energije v energijo, večno presnavljanje in obnavljanje — to in nič drugega je naša usoda.

Zdaj in sončna leta dolgo!

Človek, nič strahu, nič bojazni!

Veselo oznanilo modernega veka modernemu človeku, ki je vzljubil materijo in se ji vdal in mu je edina sreča — Mamon, veliki vladar sodobnosti.

Človečanstvo, ljubezen, pravica, mir, sreča . . .

Mamon se krohoče, zakaj obzorja so krvava, človek pa slep in zmeden ob modrosti sveta, ne vidi znamenj, ki so bila napovedana.

Človek, o človek!

Naš človek, s teboj sem eno in nisem poklican, da bi te klical. A a je, kar zmorem ob znamenju časa, a rad bi, da bi mi bilo dano in bi moj a a odmel v tvoji duši in tvojem srcu in bi zaživel ti in jaz in vsi naši bratje in vse naše sestre ob velikem videnju in bi milijonski naš zbor v veličastnem

koralu se oglasil: »Videl sem vodo, tekočo od templja, od desne strani, aleluja; in vsi, h katerim je dospela ta voda, so se zveličali in bodo govorili: aleluja, aleluja.«

Iz Studenca Življenja zajemajmo in veselo bomo živeli v pričakovanju poslednjega. Strah in bojazen bosta izginila iz naših src in duš, saj bo živel v njih On, ki pride na oblakih neba in nas bo poveličal, ko smo živeli z Njim in v Njem, ki je Pot, Resnica in Življenje.

In Ljubezen.

In v Ljubezni naš prijatelj, naš brat, naš oče, naš kralj, naš Bog, po katerem je naše človečanstvo v svetem Občestvu z Njim otroštvo božje, kraljestvo ljubezni, pravice, miru in sreče.

Dr. Joža Loprenčič.

Ob grobovih mučencev

Ob začetku vsakega meseca prinašamo molitvene namene, potrjene in blagoslovljene od svetega očeta. Tako delajo skoraj vsi verski listi. Več kot 30 milijonska molitvena armada »Apostolstva molitve«, razširjena po vsem svetu, moli in se žrtvuje v te namene. **Pridruži se ji še ti!** Gospod je rekel: »Povem vam: Ako se na zemlji dva izmed vas zedinita v katerikoli prošnji, jima bo vse storil moj Oče, ki je v nebesih. Kajti kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Mt 18, 19). Koliko uspešnejša bo pa prošnja velike armade molivcev!

Kajpada so molitveni nameni, tako splošni kakor tudi misijonski, za razmišljanje na kongregacijskih sestankih!

Kdor pa se hoče vpisati v zvezo »Apostolstva molitve« in biti deležen njenih posebnih milosti, naj se javi pri voditelju MK. »Narodno vodstvo Apostolstva molitve« je v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9.

Glavni namen za november:

Globlje spoznanje vernikov, da so udje Kristusovega Telesa.

Misijonski namen:

Da bi budisti na Kitajskem sprejeli sveto vero.

Premisli

Profesor

Vsako uro v začetku šolskega leta dijaki nestrpnost pričakujete svojih novih profesorjev. Nekatere že poznate, nove gospode pa radovedno in vprašujoče ogledujete. Vsak profesor igra v življenju dijaka važno vlogo. Če ne v življenju na splošno, v šolskem življenju pa gotovo. Novo znanje vam prinaša, odloča o vaših uspehih pa morda tudi marsikaj pove, kar seže preko šole, v vaše življenje doma in na ulici, kar seže morda prav v vašo dušo, kar se na zunaj nič ne pozna, je pa lahko zato še bolj važno in odločujoče v vašem življenju.

Katehet

Med drugimi profesorji stopi v razred med vas tudi profesor verouka, vaš katehet. Kako ga sprejemate? Z veseljem in ljubeznijo, ali ga morda ne sprejemajo nekateri celo z nasprotovanjem, ali ne tiči za to ali ono klopjo morda celo sovraštvo iz na pol odprtih, prihuljenih oči in s posmehom na ustnicah? Kako različne obraze opazi katehet, ko stopi v razred! Če ni tako hudo, brezbriznost se pa že zrcali na mnogih obrazih, čeprav dijaki mirno sede in poslušajo. Vsi pa dobro čutite, da ni prišel med vas samo profesor-učitelj, prišel je med vas profesor-duhovnik. Zato tako različen sprejem. Saj na zunaj je vse tako kot pri drugih urah. A vendar, kako težko mladi dijaki skrijejo svoje misli in svoje srce, ki ga razodeva njihov izraz na obrazu! Tako je pač sprejet katehet kakor sploh duhovnik v življenju. Pri mnogih z odprtim srcem, pri nekaterih pa z zaprto dušo.

Še nekaj

In vendar je vaš katehet vaš dušni pastir, prav za prav vaš župnik. Njegovo delo ni končano, ko zapusti gimnazijsko poslopje. Morda je vse počitnice premišljeval, kako bo ravnal z vami, da bo prav in dobro za

Vašo vzgojo in za vašo dušo. Tudi moli za vas in se z Bogom bori za vaše duše, da v svojem mladem življenju ne omagajo, ko danes na vseh koncih in krajih preži sovražnik mladih dijaških duš. S svojimi tovariši-kateheti se razgovarja, kaj vse bi še bilo treba storiti za vas. Iz vsake ure verouka hoče napraviti šolo življenja. Z naukom o božjih resnicah in skrivnostih vas hoče približati Bogu in obogatiti vašo vero. In koliko vprašanji pride na vrsto, ki zanimajo dijaka v njegovih letih in v njegovih borbah za vero in dobro življenje! Pa pri nobeni uri se ne morete tako odkrito o vseh vaših brigah pogovoriti kot ravno pri verouku! Potem so pa še privatni razgovori, kjer je vse še bolj iskreno in polno zaupanja. Tako je verouk gotovo nauk za življenje, bolj kot vsi drugi predmeti. Vse to pa zato, ker katehet ni samo učitelj, ampak duhovnik, vaš dušni pastir. Dušni pastir pa nosi neprestano težko odgovornost za duše, ki so mu izročene, da zanje skrbi in jih vodi. To vse pa napravi katehet z ljubeznijo za svoje dijake. O tem morate biti pač trdno prepričani!

Dijak

Seveda pa najboljši katehet ne more zato, če so srca dijaška nasprotna. Morda se zgodi, da se včasih katehet in dijak res ne najdeta, ker sta si morda povsem različna. Ali navadno je tako: kdor ni iz Boga, tudi božje besede ne poslušajo. Nravna pokvarjenost, stalno zastrupljeno branje, želja, da bi z vero čimprej opravil: to so navadno vzroki, ki se stavijo na pot med kateheta in dijakovo dušo. Zato pa nasprotovanje, ker hočeta katehet in verouk zgrabiti te napake pri korenini.

Pa še nekaj! Včasih se tudi dijaki ne zavedajo dovolj tega velikega poslanstva, ki ga ima katehet po volji božji in po volji svojega škofa. Morda premalo sodelujejo, če gre za

blagor tistih, ki so jim božje reči tuje. Saj je vendar katehet pogosto navezan na pomoč dobrih dijakov, ki naj zvesto sodelujejo pri apostolskem delu med dijaštvom. To je njihova **velika naloga in dolžnost**, da s pomočjo svojega dušnega pastirja širijo božje kraljestvo med dijaštvom. Tako skupno delo rodi gotovo obilen blagoslov za vse lepo in dobro, ki naj se širi po gimnaziji. Seveda mora biti vedno vse v soglasju s katehetom, ki je pač zato postavljen in pred Bogom in Cerkvijo odgovoren za svoje dijake. Kakor vodi župnik vse dušnopastirsko delo v svoji župniji, tako ga vodi katehet na gimnaziji. Prav dobri dijaki morajo najbolje razumeti katehetov poklic in njegovo delo, zato morajo biti tembolj iskreni in odkriti, pa tudi pripravljeni, da sodelujejo in kjer morejo, pomagajo.

Teh par vrstic dobro premisli, da boš bolje razumel katehetov poklic, njegovo delo in njegovo odgovornost, potem pa stori vse, da bo razmerje med vama kar najboljše! Če ni, premisli, če nisi sam kriv!

Marijanska misel

Michelet je definiral srednji vek: »V kamen prenesena veroizpoved v preblazeno Devico.« Samo na Francoskem je 1500 cerkva in kapel Mariji posvečenih, med njimi prelepe katedrale. Včasih so hkrati na več krajih zidali veličastne bazilike Materi božji na čast, n. pr. v Parizu in Beauvaisu, Rouvenu in Chartresu, Reimsu in Bourgesu. In ni bilo to samo delo poedinih umetnikov: vse krščansko ljudstvo je složno postavljalo te velikanske spomenike Devici Mariji: ubogi so posodili svoje roke, bogati denar, učenjaki znanje, umetniki svoj genij. Kaj podobnega ni najti v zgodovini umetnosti.

Tudi Slovenci nismo bili zadnji v zidanju cerkva Mariji v čast. Že leta 750 je bila cerkev v Gospe Sveti njej posvečena, menda prva njena cerkev med Slovenci. Za njo so se vrstile druge: na Krki, v Gor. gradu, Stični i. t. d.

Mi pa ne moremo graditi Mariji svetišč iz kamena. Ali hočemo ji izgraditi še lepših! Živa svetišča svoje duše. Z njeno pomočjo in njej v čast. Za Kristusa, Kralja našega. Nulla dies sine linea! Vsak dan bomo tesali kamen in gradili duhovno stavbo — v življenje preneseno veroizpoved v Kristusa Gospoda našega in Mater, ki ga je rodila.

Zorenje

Ko opazujemo, kako v naravi proti jeseni vse dozoreva, se nehote domislamo tudi človekovega dozorenja. Nekatere požanje neizbirčna smrt že v življenjski pomladi, če ne še poprej. Ljudje pravijo: »Prezgodaj!« V načrtu božje previdnosti pa stoji drugače zapisano: »Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let; zakaj njegova

duša je Bogu dopadla.« In zopet bremo istotam v knjigi modrosti: »Starosti ne dela častiljive ne dolgo življenje ne veliko število let, ampak umnost človekova velja za sive lase, in življenje brez madeža je velika starost.« (Modr 4 15, ... 8 sq.)

Še mladi ljudje utegnejo biti po svojem modrem in lepem življenju zreli, v tem ko so stari dostikrat še nezreli; saj pravi pregovor: »Starost človeka ne zavaruje pred nespametjo«.

Leta za nebesa se ne krijejo vedno z leti za ta svet, drugače bi stali na naših oltarjih samo možje in žene sivih las in nagrbančene kože. Dejstvo pa je, da je med onimi, ki so dosegli čast oltarja, lepo, morda celo pretežno število oseb, ki so dozorele za nebesa v cvetu mladosti.

»Imeli bomo mnogo mladih svetnikov,« je vzkliknil svetniški papež Pij X., ko je odprl mladini tabernaklje za pogosto sv. obhajilo. Hranite se tudi ti ob božji mizi in dozorel boš v krasen sad.

Živeti se pravi zoreti za Boga, za nebesa. V ta namen so nam odmerjena leta, enemu več, enemu manj. Saj res ne živi, kdor nima v duši milosti, kdor ne živi za Boga. A. Č.

Za naše odre

Za naše ljudske odre so zasluge »Založbe ljudskih iger« v Ljubljani danes že nesporne. Založba razpošilja te dni svoj prospekt za peti letnik (1937-38), kjer točno označuje smer svojega dela: »Ljudski oder si prizadeva že štiri leta: za vrnitev naših odrov k pravim starim slovenskim narodnim in verskim osnovam; za ožvitev vseh dragocenih ostankov slovenske ljudske dramatike od njenih prvih oblik v narodnih običajih do Drabosnjakovih iger; za pravo

ljudsko igro, ki naj vzraste iz prerojenega narodnega in verskega občestva, predvsem iz fare, ki je občestvo Cerkve v malem; za apostolat z igro povsod: v mestu, na kmetih, med delavstvom, med mladino in otroki; — proti brezidejnemu posnemanju velike umetnosti in proti vsakršnemu poseganju v delokrog poklicnega gledališča; proti duševno ozkemu in proti koristoljubnemu igranju; proti vsakršni plehkosti, proti vsakršni plaži, dobronamerni in lažji vzgojni ali trgovsko preračunani; proti vsakršnemu odrskemu zvezdnistvu; proti malomeščanskemu odrskemu diletantizmu sploh!« Obžalovati je, da prepotrebne igre v zbirki »Ljudske igre« (ki je dosegla že

dvajset zvezkov) zaradi težav ne izhajajo več redno. Zato pa bo revija »Ljudski oder« izhajala v šestih zvezkih po 40 strani, za kar letna naročnina 80 dinarjev (pri naročilu 10 izvodov na skupni naslov za vsakega le 60 dinarjev) res ni pretirana. Najbolj dobrodošli bodo pač teksti raznih iger, nastopov, deklamacij, ki bodo zavzemali v vsakem zvezku večino prostora. Pa tudi druge rubrike, ki o njih poročajo prospekt, bodo prinašale kakor doslej gradivo, ki ga ne srečamo sicer v nobeni slovenski reviji. Toplo priporočamo. — Naroča se pri »Založbi ljudskih iger«, Ljubljana, Zarnikova ul. 16, ki na zahtevo pošlje obširni prospekt.

Naša pomorska bitka

Čef! Čof! Tu imaš! Še eno! Vodni curki brizgajo vseokrog. Pomorska bitka je na višku. Oba čolna z bokom ob boku. Oba se sunljivo nagibata, kajti v vsakem stoji po pet mož, ki si z dolgimi vesli pošiljajo dobro pomerjena mokra vezila. Še živijo zatulimo in planemo v vodo. Že se spenjamo v

sopražni čoln; tedaj pa začno falotje udrihati z vesli. Av, moji ubogi prstil! Modro žari nebo, modro blesti »jezero«, modro šareni so moji prstil! Marsikdo celo uzre zvezde stalnice! Ogorčeni smo! Nazaj! Mislimo že, da bi sklenili mir. Tedaj pa nenadoma zarjovejo neartikulirani glasovi. Naša ponosna ladja se kot puščica zaleti sopražni v bok. Kot bi mignil je potopljena. To se pravi: sopražniki nekam urno in nemilo izginejo in požirajo bolj ali manj čisto vodo. Ogorčeni so in mislijo na mir. Nato apelirajo na našo velikodušnost, zato jim prepustimo en čoln in sklenemo mir. Ne vem, ali nam je proče ali nas zebe. Oblačit se gremo, in bitke je bilo konec. DMK sv. Jožef, Lj.

Lurd — in še marsikaj

V zadnjih mesecih smo čitali v dnevnem časopisju o številnih čudežnih ozdravljenjih ob priliki letošnjih romanj. Gre za hipna ozdravljenja, katerih si ne morejo naravno razložiti tudi najboljši zdravniki sveta. Zares, božja roka še ni prikrajšana! Kdor hoče čudežev v potrdilo Kristusovega nauka, jih ima še dandanes lahko pred lastnimi očmi.

Tudi francoski letalci so letos romali k Brezmadežni. Romanja se je udeležilo več kot 350 letalcev s svojimi družinami. Pri zaključni procesiji so nosili štiri aktivni generali letalskih čet baldahin nad Najsvetejšim. Lepo in odločno katoliško dejanje! Ob zaključku romanja je oznanil lurdski škof za prihodnje leto mednarodno romanje letalcev v Lurd. Naj jih Marija dvigne v čiste in vedre višine bližine božje! Naj bi bili med njimi tudi častniki naših letalskih čet!

Francoska je čudna dežela! Poleg satanskega sovraštva do Boga in božjih reči vidiš kako zmage slavi krščanska pobožnost in svetost. Koliko razveseljivih poročil je prišlo samo to poletje od tam! Letos so praznovali tristoletnico, odkar je vsa dežela posvečena Devici Mariji. Ta spomin je poživilo marijan-

sko zborovanje v znameniti Marijini katedrali v Chartres. — Ob 40 letnici smrti sv. Terezije Deteta Jezusa je sam papežev odposlanec, kardinal Pacelli, posvetil veličastno katedralo nad njenim grobom v Lisieuxu. Francoska vlada je sprejela papeževega odposlanca z najvišjimi častmi. — V dneh pred posvečenjem nove bazilike so imeli Francozi svoj evharistični kongres. Tam je prejelo eno samo jutro 45.000 otrok iz vse Francije sveto obhajilo. — Po slovesnostih v Lisieuxu pa je v Parizu zborovala katoliška delavska mladina. Bil jih je nad 50.000: več kot so mogli zbrati komunisti svojih pristašev na kateremkoli letošnjem zborovanju.

Veselimo se v duhu bratstva v Kristusu radi tolikšnih uspehov. Veselimo se, pripravljajmo se na delo, delajmo!

Blagor ali prokletstvo

Če bi se vprašali, ali so učenjaki: Francoz Lumièrè in Nemca Skladanovsky in Messter, ki so svet presenetili z iznajdbo filma, odprli s tem človeštvu vir sreče in blagoslova, ali pogube in prekletstva, bi za odgovor — v kolikor pride v poštev film, kakršnega danes vrte — ne bili v zadregi. Kakor utegne človeška slabost, zlobnost in strast zlorabljeni tisk in slikarstvo v

slabe namene, tako in še bolj služi danes film skoraj po večini preračunljivim denarnim podjetnikom, ki kujejo iz njega bogate dobičke. V svojem slepem pohlepu iščejo najraje take filmske proizvode, ki vlečejo, ker so povzeti iz nizkotnosti in vlečejo v nizkotnost.

Za primer imamo pri rokah nekaj podatkov z Dunaja. Tam gori imajo taka podjetja dnevno do 90.000 po večini mladostnih obiskovalcev; ti opazujejo prizore, ki nikakor ne dvigajo kulturnega življenja. Pretežna večina vseh filmov predočuje slike lažnivega življenja, omlednega sveta, v katerem ljudje, obdani z blestečim bogastvom, nimajo drugih skrbi, kot iskati prilike za ljubkovanje, šport, drznosti in zabave. Drugi del filmov se pa spušča v nižine in prostaščine zločinskega sveta in računa z najnižjimi nagoni spačenosti in pokvarjenosti. Kako vplivajo taki prizori na mladino, si lahko mislimo.

Med naloge katoliških združenj vseh vrst, zlasti še Marijinih kongregacij, spada gotovo tudi prizadevanje za ustvarjanje in razširjevanje samo kulturnih, vzgojnih filmov. Razni naši kongresi, prireditve Kat. akcije in dr. naj bi imeli povsod in vselej na dnevnem redu tudi klic po vzgojnem in kulturnem filmu.

Z letalom za zlatom

(Dalje.)

Tomaž pa stopi k njemu. »Na noben način ne smeš pustiti, da bi se roparjema nakana obnesla! Vzela sta nama zlato in letalo, pa se bosta polastila tudi najinega najdišča, če jima ne zabraniva?«

»Saj imava še svoj stari Harland! Ga bova že kako za silo pokrpala. Veš, David, rajši ne vem kolikokrat umrjem, kakor pa da bi mirno gledal, kako naju strahopetna tatova spravljata na nič!«

Tomažu so oči kar žarele. Odločnost, kakršne se tudi smrti ne straši, mu je trepetala v glasu. Tega se je nalezal tudi David. »Prav imaš!« je na kratko rekel bratu. »Pa poskusiva!«

»Vidiš, fant, to je prava beseda!« je zagrmel Marko. »Jaz pa vaju bom do zadnjega dolarja podpiral. Zjutraj dobim mehanika, da vama pomaga, in vama oskrbim novega brašna. Ej vraga, kako žal mi je, da ne morem z vama! Stavim, da bi Vohov Hren mislil, da ga je rjavi medved grizzly začopatil, ko bi ga jaz pograbil in zvezal!«

Marko je bil mož beseda. Najel je ista dva mehanika, ki sta bila sestavila Meteor in ju je Soten plačal in odslovil še pred poskusnim letom. Ob ubogem starem Harlandu sta pa kar z glavo majala.

»Še na kmečko pristavo ne bi hotel z njim leteti,« je preprosto povedal starejši. Kljub temu pa sta se ga lotila in ga pridno popravljala. Ko sta opravila, sta bila oba takih misli, da utegne leteti še deset ali dvanajst ur dolgo. Opoldne je bilo letalo popravljeno in naložili so pratež. V zadnjem zavoju je bilo nekaj dinamita, ki bo potreben pri razstreljavanju najdišča.

Pravkar sta hotela odleteti, ko Marko ponudi Tomažu veliko starinsko pištolo.

»Unčo drobnega šrota (jagla) naenkrat izstrelil,« reče Tomažu. »Zato ubila ne bo nikogar, lahko pa ga ustraši. Zdaj pa: fanta moja, Bog daj srečo!«

Bučanje stroja je udušilo njegove besede in staro letalo je lahko zdrselo po snegu naprej. Končno se je dvignilo od tal in nejevoljno lezlo v višave. David ni hotel nič prepuščati slučaju. Rajši je zletel čim više mogoče, da bi se lahko spet varno spustil na zemljo, če bi stari stroj morda odpovedal. Tomaž se je ozrl navzdol in še videl, kako jima Marko z velikim rdečim robcem maha v slovo. Potem pa se je ledenemu vetru umaknil in se sključil za vetrobran.

Mehanika sta bila svoj posel dobro opravila; stroj je bučal lepo enakomerno brez zatikanja in hrkanja. Ko sta letela visoko nad zamrznjenim gozdom,

je Tomaž zaskrbljen premišljal, kaj bo, ko prideta do najdišča? Kako naj se dva fanta kosata z odraslima obupancema, ki sta povrh še oborožena?

Letalo se je še vedno dvigalo. Spredej se je pojavil dolgi greben Jelenje gore, povsem gola granitna gmota, ki je zadaj za njo ležalo strašno žrelo: Lačna dolina. V Skukemovem potoku, ki je tekkel po dnu debri, so pravili, da je zlato, a stene na obeh straneh grape so bile tako strašno visoke in strme, da ni mogel nihče v grapo, tudi po vrvi ne. Pravili so tudi, da je pred več leti neki Bill Stopford, bolj znan pod imenom Skukem Bill, vendarle prišel v to grapo, in sicer na ta način, da se je s čolnom spustil po naraslem potoku in se srečno pripeljal na dno grape. Neki zankar ga je namreč z grebena videl, kako je pridno kopal in mu tudi kazal težko vrečo ter mu z znaki dopovedoval, da je tod vse polno zlatega prahu. Bil je pa ta lovec tudi zadnji, ki je moža videl; pozneje ga ni nihče več ne živega ne mrtvega.

Sunki vetra nad velikim grebenom so bili tako hudi, da je staro letalo premetavalo kakor ladjo v viharju. Tomaž je pogledal navzdol in se kar zgrozil. Ako se jima tukaj primeri, bosta imela prav toliko upanja na rešitev kakor maček iz celuloida v peči; tako se je navadno izražal Marko. Preletela sta greben in zazijala je pod njima Lačna dolina. Kar sapo jima je zaprlo. Od vrha skoraj navpičnih čeri do zamrznjenega potoka na dnu doline je prepad meril več ko pol milje!

Bledo sonce je stalo skoraj v nadglavišču in metalo žarke v prepade grape, Tomaž je pa na dnu nenadoma nekaj zagledal: na drobni beli nitki, to je na zamrznem potoku je nekaj ležalo, takoj zraven pa sta skakali in mahali dve točki. »David! David!« je viknil Tomaž, »poglej dol! Na ledu je letalo! Najin Meteor!«

4. Tudi v drugo.

David je staremu letalu zmanjšal brzino in naredil ovinek, potem pa preko roba sedeža pogledal v globino. »Res je Meteor,« je hripavo ponovil. »Kolikšna sreča, Tomaž! Ujela sta se v past! Odtod nikoli več ne uideta in naju ne bosta več nadlegovala!« Škodoželjno veselje mu je trepetalo v glasu.

»Pa ju vendar ne misliš pustiti, kjer sta!« se je začudil Tomaž. »Saj bosta za lakoto umrla!«

»Za lakoto umrla! Saj imata dosti živeža!«

»Pa jima poide in iz grape ni izhoda!«

»Naj le kar ostaneta, kjer sta! Se jima bo prav dobro prileglo. In počasi lahko premislita, kako sta naju oropala in osleparila!«

Tomaž ga debelo pogleda, potem pa odločno reče: »No, veš kaj, David, to je pa že preveč! Saj tudi jaz priznam, da sta cepina, lumpa! Smrti pa zato vendar še ne zaslužita, ti ju pa obsojaš na smrt!«

Davidu je pogrelo.

»Kaj pa vendar hočeš? Ali naj se spustim dol in razbijem še to letalo,

potem pa z njima poginem?« Medtem je krožil nad grapo in moža na dnu grape sta še vedno divje mahala.

»Čemu razbijati letalo? Lahko pristaneva na ledu.«

»No, recimo, da sva to storila. Kaj pa potem?«

»Vzameš ju v letalo, drugega za drugim. Nižje doli ju zunaj grape spustiš na led, pa naj se vrneta v Krožno mesto. V treh dneh sta lahko tam.«

»Ne pomišljaš pa, da bom pri tem staro podrtijo stolkel,« je še vedno godrnjal David. »Potem bova pa tudi midva lahko ostalo pot naredila peš.«

»Mislim, da ti ga ne bo treba razbiti. Pa četudi bi ga; rajši napravim vso pot od tod do Vankuverja peš, nego da bi moral živeti v zavesti: dva človeka sta umirala, pa ju nisem hotel rešiti!«

Tomaž je s svojo odločnostjo zmagal. Res čudno, saj je bil za pet let mlajši od svojega brata, a imel je mnogo močnejši značaj. David je bil dober pilot in za svoja leta v raznih poslih dobro izvežban, Tomaž se je pa vedno obnesel, kadar sta zašla v stisko.

»No prav,« se je David jezno odrezal. »Recimo, da res morava še to nevarnost poskusiti. Pa če se zrušiva, potem nikar meni ne očitaj!«

»Ne bom ti,« reče Tomaž mirno.

David pa je ustavil motor in začel jadrati v globino. Vetrovi so bili zelo nemirni in moral je napeti vse sile, da je letalo vsaj približno obdržal v ravnovesju. Vrh čeri je bila grapa kako miljo široka, na dnu pa niti dve sto jardov in zamrzla reka ne več ko petdeset. Ko sta zagledala led ob blizu, se jima je zdel strašno razdrapan, dočim je bil iz višine videti gladek ko steklo. Zdaj sta tudi dobro razločila ledeno klado, ki se je ob njej ponesrečil Meteor. Letala tudi ni bilo mogoče obrniti, zato je David zopet vpregel motor in zletel nad reko navzdol. Daleč pa kajpada ni mogel, ker se je grapa malo naprej stesnila v komaj trideset jardov ozko sotesko.

»Kar tu moram poskusiti,« je zamomljal David.

Tomaž je videl, kako bled je v obraz in tudi njemu je zastajal dih, ker je bil čisto prepričan, da se morata razbiti. Smuči so zdrknile po ledu, letalo se je grozno streslo in brata sta za hip bila prepričana, da se prevrne na nos. Pa ustavilo se je in globoko sta si odahnila. David je zlezal ven in se ozrl naokoli.

(Dalje.)

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številok.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna štev. pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).